

Overweging zondag B 17 november 2024, H. Maria Geboortekerk Losser

Daniël 12, 1-3 / Hebreëën 10,11-14.18 / Marcus 13, 24-32

Het is volop herfst. De bladeren vallen van de bomen, de lucht is somber en grijs, het wordt later licht en vroeger donker. Het zijn de donkere dagen voor Kerst.

Zo gaan we nu, met de lezingen van vandaag, ook eerst naar de donkere dagen, voordat we weer licht zien. Maar het licht zal komen! Zondag 1 december is het Advent en verwachten we het Christuskind, licht aan de horizon.

Die donkere dagen worden sterker door alles wat er in de wereld gebeurt. We zien polemiek en twist in de politiek. We zien mensen op de vlucht voor oorlog, honger en geweld. We zien wapenindustrieën die overuren maken. We zien natuurrampen en klimaatverandering. We zien mensen die niet rondkomen, geen huis hebben en jeugdzorg die faalt.

Dat zijn donkere dagen waarvan we niet weten wanneer ze voorbij zullen zijn. Het is dan zo moeilijk nog een lichtpuntje te zien, zo moeilijk om te blijven hopen op betere tijden.

Ook in de tijd van Jezus waren het donkere dagen: de tempel werd verwoest, de Romeinen overheersten, er waren christenvervolgingen met gruwelijke straffen. En toch, zegt Jezus, zullen er nieuwe tijden komen. Zal de zomer weer aanbreken. Kijk maar naar de vijgenboom.

We weten niet wanneer de tijden zullen veranderen, maar we moeten de hoop niet verliezen, want de natuur zelf, die ook zo liefdevol door God geschapen is, vernieuwt zicht telkens weer, tegen alle negatieve tekenen in.

Onze blik is echter maar beperkt. Wij mensen, zien niet verder dan de horizon en slechts wat daar vóór ligt. En dat is duisternis en lijden, uitzichtloosheid en angst. Maar wat áchter de horizon ligt, dat weten we niet.

*Leven is eeuwig en liefde onsterfelijk
en de dood is slechts een horizon
en een horizon is niets dan de grens van ons blikveld. (Mansukh Patel)*

We mogen hopen dat achter die horizon, er leven, licht en liefde is. Dat is wat Jezus bedoelt met die vijgenboom. Ook in donkere dagen, ook vandaag, als we de hoop al bijna opgeven, zijn er tekenen dat het beter zal gaan.

De natuur leert ons om waakzaam te zijn – om oog te krijgen, te houden, voor die hoopvolle tekenen, voor dat vertrouwen.

Zo mogen wij zelf ook tekenen van hoop zijn voor anderen. En eigenlijk is dat een opdracht aan ons: laten wij door ons handelen, door soms alleen maar aanwezig te zijn met aandacht en een luisterend oor, zelf een bron van hoop zijn voor mensen die de hoop hebben verloren.

Wees niet dubbelzinning, niet dubbelhartig en houd er geen dubbele agenda op na. Want wijsheid en gerechtigheid zijn blijvend, zei Daniël immers.

Wees dus eerlijk, helder, fris en zonnig, zodat de lucht klaart en het licht wordt in ons denken en ons doen. Bij alles waar we geen invloed op hebben, is dat iets wat we wél kunnen: we kunnen elkaar blijven steunen, blijven delen van onze overvloed, aandacht blijven geven aan de zieken en de eenzamen, ruzies bijleggen en proberen elkaar te begrijpen. Zo zijn we het desem in Gods brood en mogen we Zijn liefde laten rijzen.

Bij God is het licht, de hulp en het geduld, schreef Diettrich Bonhoeffer. Wij begrijpen Gods wegen niet, maar Hij weet de juiste weg voor ons. We moeten ons niet laten verlammen; alles wat moedeloos maakt zou ons juist de moed moeten geven om vol te houden. Waakzijn zijn voor het goede en dat zichtbaar maken, uit laten botten. Omdat we dáárin geloven, om zo onze blik te verruimen en de wereld achter onze horizon zichtbaar te maken!

Dat is geen blind positivisme maar getuigt van een diep vertrouwen op Gods weg voor ons, ook in deze donkere dagen. Een eerste stap naar de opstanding.

Toon Hermans schreef het zo:

*De bomen komen uit de grond
en uit hun stam de twijgen
en iedereen vindt het heel gewoon
dat zij weer bladeren krijgen
we zien ze vallen op de grond
en dan opnieuw weer groeien
zo heeft de aarde ons geleerd
dat ál wat sterft zal bloeien.*

Amen.